

11244

153.

Szerelemmel

11.244

VILÁGVÁROSI
10
FILLÉR
REGÉNYEK

153
SZÁM

FORRÓ PÁL REGÉNYE

OSZK

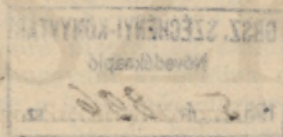
Országos Széchényi Könyvtár

PÁRBAJ A SZERELEMME

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

lee

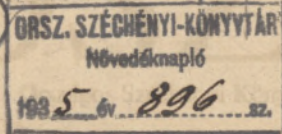
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Kner Albert készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken,

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P. félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

Hetenkint 2 Világvárosi Regényt kér- jen! Az egyik hétfőn (vidéken ked- den), a másik pénteken jelenik meg.

I.

— Szeretsz?

— Imádlak!

Az első csók édes lámpalázával néztek egymás szemébe és szörnyű zavarban voltak. A fekete-üstökű, kreolbőrű, harmincéves férfi, a faluról Pestre került mérnök és a huszonkétéves, szőke gépírókisasszony nagyon meg volt lepődve, hogy ez így történt. A csókban ugyanis nem volt semmiféle előre megfontolt szándék, valahogyan magától buggyant ki belőlük és tettüknek oka kizárólag a kölcsönös elkeseredés volt.

Tóth Pista azon búsult, hogy havi fizetése mindössze kétszázötven pengő volt mindenféle mellékjövedelemmel, meg illetménnyel együtt és abból is levontak adóra, meg MABI-ra vagy huszonhármát, Ilus pedig...

No de erről igazán nem is kell beszélni. Magyarázat nélkül is mindenki elhiszi, mennyi elfojtott vágy, ábránd bujkálhat egy kis huszonkétosztendős pesti lány szívében, aki reggeltől estig gépel a Kovács-szörmeház igazgatói szobájában és egész évi fizetése nem tesz ki annyit,

amennyiből egyetlen finom bőát, vagy bundácskát vásárolhatna aközül a sok száz közül, amelyek egymásra zsúfolva lógnak az irodával szomszédos termekben. Ilus már a próbakisasszonyokat is irigyelte, mert azok mégis csak magukra rakhatják a csodás holmikat és pávászkodva járkálhattak egész nap a tükör előtt, megmutogatták magukat az uraknak, akik a hölgyeket kíséretik és ki tudja? Meglőrtént már, hogy egy-egy ilyen gavallérnak megakadt a szeme valamelyik próbakisasszonyon és egy esztendő múlva az illető Mançi vagy Gizi már mint vásárló mondén dáma tűnt fel a szőrmeházban. Szóval Ilusunk tele volt félelemmel. Remegett a jövőtől, a megöregedéstől, a vigasztalan szegénységtől, az ereiben furcsa láz bujkált. Ez utóbbi lehetett az oka, hogy emlékönyve fölé ugyanazt a jelszót írta, amit Ady Endre választott egyik verskötetete címéül, hogy: Szeretném, ha szeretnének!

Igen, Ilus szeretetre vágyott, vagy ne legyünk ilyen finomkodók és mondjuk meg őszintén: szerelemre. És ugyanez volt Tóth Pista esete is, mert úgy van az, hogy minél mostohább valakinek a sorsa, annál inkább vágyódik a minden nyomorúságot felejtető csodaszerre, a szerelemre!

De jó is az, mikor egész napi mérgelődés, fárasztó munka után egymáshoz simul két fiatal lélek és megállapítják, hogy mégis csak van valami kellemes is a világon. Napközben is édes

őlog megállítani egy pillanatra az írógépet, vagy a tussal teleitatott körzöt és egy pillanatra arra gondolni, hogy: jaj, de finom lesz este találkozni, sétálni és... csókolózni!

Különösen az első csók szenzációja felülmúlhatatlan. Még hozzá, ha a férfi is, meg a lány is olyan romlatlanul naivak, mint Ilus meg Pista volt. Mert méltóztassék elhinni, ilyesmi is előfordul. Amikor a „bünbeesés“ megtörtént, Ilusnak olyan vörös lett az arca, mint a vér, Pista meg csak hebegett és nem tudta, hogy most már hogyan kellene ezt folytatni, mit is kellene mondani?

És ekkor esett a kelepcébe. Nem történt vele semmi különös, csak éppen nem jutott eszébe, hogy most mit kellene mondani? Jó mérnök volt, de rossz szónok és nem volt gyakorlata szerelmi ügyekben. Csak azt érezte, hogy most valami nagyot kell cselekedni, ami nem csak folytatja, hanem még fel is fokozza a csók szenzációját. Ennélfogva megragadta Ilus kezét és azt dadogta:

— Iluska... imádom... nagyon szeretem... legyen a feleségem!

Félórával előbb Pistának még nem volt semmi baja, eszébe sem jutott, hogy hamarosan megdőnsüljön. De ez a csók határozottan elvette az eszét. Pillanat alatt olyan szerelmes lett, hogy majdnem megbolondult. Úgy nézte Ilust, mint egy maroknyi gyönyörűséget, mint a mindenségnek egy ölébe hullott mosolyát.

És Ilus, aki nem is volt Pistába szerelmes, csak éppen nagyon rokonszenvesnek találta, egyszerre szintén lángba borult és csak oda hullott a karjába.

— Drágal! — mondotta és sírni kezdett, mert a szíve már nem bírta a nagy gyönyörűséget.

Ezek mindenestre olyan szavak és mozdulatok voltak, amelyeket újabb csókokkal lehetett folytatni. Talán husz percig tartott a néma és nagyon kellemes időtöltés. Akkor mégis józanodni kezdtek egy kissé.

Megint Pista volt az, aki kénytelen volt a beszélgetést kezdeni, ámbár igen szerette volna, ha Ilus vállalja a kezdeményezést. De bármennyire fecsegők egyébként a nők, finoman megérik, amikor hasznosabb dolog a hallgatás.

— Úgy gondolom, — mondta Pista — hogy talán őszre megtarthatnánk az esküvőt!

Június volt és Pista maga sem tudta, miért mondta azt, hogy ősszel esküdjenek. De falusi gyermek volt és a vérében szunnyadó ősi emlékek súghatták neki, hogy őszi terminust kérjen. Egy kicsit arra is gondolt, hogy addig még sok minden történhetik, elő lehet készülni a házasságra, meg lehet szokni ezt a hirtelenében teremtetten furcsa új állapotot.

— Jó lesz! — súgta boldogan Ilus és kis fejét odahajította a férfi mellére.

— Kétszázhuszonkét pengő tizenhárom fillért kapok kézhez havonta! — mondotta Pista és ez volt az első okos mondat, amelyet kinyögött. —

Tudom, hogy kevés — sóhajtott — de azt gondoltam, hogy talán te is...

— Én hetvenet kapok havonta — válaszolta Ilus. — Ennyiből ketten megélhetünk!

— De hát hogyan lesz? — kezdtek Pistában gyülekezni az aggodalmak. — Egyikünk sem lesz otthon egész nap... csak este fogunk találkozni?

— Mások is így vannak!

Pista most azt akarta mondani: és ha gyereünk születik?... De ezt mégis illetlenségnek találta megkérdezni. Őszig van idő erről is tanácskozni. Mégis csak helyes, hogy ilyen hosszabb terminust állapított meg.

— Majd augusztusban keresünk egy szép egy-szobás, hallos, központi fűtéses lakást — mondotta Pista, mert már tetszelgett magának a férfi szerepében.

— Jaj, de jó lesz! — kiáltotta Ilus, de a lelkében elsápadt. Szíven találta a férfi megjegyzése. Tudta, hogy ebből lesz a nagy baj. Miből fogják ezt a lakást berendezni? De a nagy ijedségéből semmit sem árult el. Átfonta a férfi nyakát és még egyszer azt mondta: — Szeretlek! Nagyon boldog vagyok!

II.

A párisi „Részeg Szívek“ mulató malahit-mé-dencéjének langyos, illatos vizében kacagva bukdácsoltak a mulató szerződött szirénjék.

Tökéletes termelű svéd lányok, pikáns kis francia babák, sötétbőrű, félvér lányok locsolták egymást a villanylámpák izgalmas színegyvelegében. A jazz epedő tangót játszott, az éneklő fűrészhang érzékenyen búgott és a férfiak sápadtan, sóványan, elkínzott hátgerinccel nézték, hogy mire volna érdemes ráköltetni arányaikat. Ide csak nagyon gazdag emberek járhattak. Egy teríték kétszáz frankba került, de mire a vacsora végére érkezett az ember, kifizette az összeg négyszeresét is. Képzelték, hogy az éjszaka csillagai micsoda harcot folytattak azért, hogy táncosnői állást kaphassanak a Részeg Szívekben. A könyvemű pénz seholsem folyt olyan mértéktelelenül, mint itt.

Páris botránykrónikájának írói minden éjszaka körülszimatolták a gobeline szőnyegekkel ékesített, fény- és selyemképrázatokba fullasztott helyiségét, mert itt mindig akadt valami pikáns kis história. Nagy tőzsdei csaták győztes bankárjai, turfbotrányok és kártyaasztalok hősei, trösztvezérek és egzotikus fejedelmek, maharadzsák és politikai kalandorok itt költötték el pénzüket.

A legújabb szenzáció: Mattisse Jean, az afrikai gyarmatok vasútépítő társaságának elnöke és Paulette kisasszony szerelme.

Mattisse tíz évet töltött a gyarmatokon, milliókat keresett, jelenleg háromszáz mérnöke és negyvenezer négere dolgozott Algériában, Szudánban és Kongóban. Vérmes és szenvedélyes

ember volt. Azt mondják, hogy Kongóban néger nőkből hármet tartott. De úgy látszik, nagyon megcsömörlött a fekete nőktől, mert Párisba való visszaérkezése után hihetetlen mohósággal vetette magát a különböző kalandokba. Így ismerkedett meg egy este az Olimpiában Paulettel, aki ott táncosnő volt. Az érdekes lány vöröshajú, kékszemű, szinte világítóan fehérbőrű volt, elragadóan táncolt és a termete tökéletesebb volt, mint a hollywoodi szépségdíjat nyert görlöké. Paulettet általában nem szerették, kissé hideg és fanyar lány volt, a férfiakat félvállról kezelte. Hidegvérrel szipolyozta ki pénzüket, anélkül, hogy komolyabb ellenszolgáltatásra gondolt volna. Ezért meglehetősen sok ellensége volt és az igazgatóság fel is bontotta szerződését. Szereplésének utolsó hetében vetődött a mulatóba Mattisse, aki Paulette cigánytánca után szinte önkívületbe esett az elragadtatástól. Egy vöröshajú cigánynő!... csakugyan, nem mindennapi egzotikum.

Páris éjszakai világában még aznap éjszaka híre ment, hogy az afrikai milliomos beleőrült a vöröshajú Paulettebe. És ugyancsak még aznap éjszaka Mattiset a következők próbálták lebeszélni Pauletteről: a főpincér, akinek Lisette kisasszony ezer frankot ígért, ha Paulettet megragalmazza és őt ajánlja Mattisse kegyeibe. Alfréd, a mulató egyik gigolója, aki valamilyen ürügy alatt a milliomos asztalához férközt és félhangon súgta fülébe: uram, óvakodjon ettől

a lánytól, szívtelen és veszedelmes perszóna! Monsieur Alfréd ezt a gázságot azért követte el, mert dühös volt, amiért Paulette következetesen visszautasította ajánlatait. Mindezekon felül még két névtelen levelet is csempészték Mattisse kezébe. A ceruzával írt rövid sorokban tömören figyelmeztették, hogy óvakodjon Paulettétől, akinél száz különb lányt is találhat itt nyomban, a helyszínen, csak éppen körül kell néznie.

De Mattisse nem fogadta meg a jótanácsokat és e naptól kezdve minden este együtt tűnt fel Mattisse és Paulette, Páris valamelyik előkelő éttermében, az opera páholyában, a különböző premiereken és a mulatókban.

De el kell árulnunk, hogy Mattise nem volt boldog. Mert Paulette ugyan elragadóan kedves, elegáns és szellemes volt, de a világért sem volt hajlandó magányos látogatást tenni Mattisse palotájában és hajnalban, mikor már elfáradtak a lundolástól, hazavitette magát a milliomos autóján és a kapuban búcsúcsókra nyujtotta a kezét.

— A viszontlátásra holnap, barátom!

A gyors győzelmekhez szokott, heves vérmérsékletű afrikai valósággal beteg lett a szerelemtől. Gyémánthegeket, palotákat ígért Paulette-nek, aki azonban makacsul tovább is ragaszkodott a semleges helyeken való találkozásokhoz és a hajnali búcsúhoz.

Az ilyesminek persze hamarosan híre megy, mert a legjobban nevelt soffőr is elszokta plety-

kázní, amit a háta mögött az autóban beszélgetnek és az emberek véleménye egyhangúan az volt, hogy Paulette megőrült!

— Hercegnők sem tudnának ellenállni ilyen ajánlatnak! — mondogatták a felháborodott kolléganők a mulatókban — és ez a vörös cigánylány megjátssza a megközelíthetetlen! Pedig...

Ebben a pedigben — valljuk be — sok igazság volt, mert hiszen Paulette multja valóban nem volt éppen makulátlan. De hát lehet, hogy éppen ezért akart most vezekelni.

Négy héttel utóbb azonban kiderült, hogy Paulette nem is volt olyan ostoba, mint amilyenek gondolták. Ekkor történt ugyanis, hogy ezen a hangulatos és parfümös, tikkadt nyári éjszakán, amely Afrika tropikus emlékeit korbácsolta fel Mattisseban, a milliomos lesóványodva, remegve ült a Részeg Szívek páholyában Paulette mellett, aki olyan finom, légies, aranyos volt, hogy Mattisse majdnem eszét veszette a kétségbeeséstől. A torka elszorult, szinte megfulladt, valami rettenetes indulat kezdett bontakozni benne. Megöli ezt az angyalbőrbe bujtatott vampirt. Megöli, azután öngyilkos lesz, mert így nem tud tovább élni. De ebben a túlfűtött, félig őrült állapotban váratlanul mentő ötlete támadt. Lassan egészen Paulettehez húzta a székét, megfogta kezét és az izgalomtól tikkadtan sította:

— Paulette... legyen a feleségem!

A lány szemében diadalmas fény csillant meg, visszaszorította a férfi kezét és azt mondta:
— Ezt vártam!.. Köszönöm!

III.

Paulette a nagy sikerek szédületét érezte, amikor szinte szárnyal az ember, viszik, lendítik a feszülő izmok. Szinte csodálkozott, hogy nem masíroznak mellette friss indulókat haragzó katonabandák és természetesnek találta volna, ha fáklyákat lobogtatnak feléje a párisi éjszakában a meghódolt tömegek.

Mindent elért, amit csak huszonöt éves korában sikerről álmodhat egy vöröshajú táncosnő, aki valahonnan homályos mélységből indult, savanyúszagú szegénységből és egyszerre királynője lesz az életnek!

Milliói lesznek... milliói!

Káprázó szeme előtt megcsillogott az arany, briliáns ékszerek, a napfényes nizzai tenger, a yacht, az afrikai pálmaligetek...

Mikor hazaért, komornája levelet adott át. Durva, trafikban vásárolt levélboríték, gyerekes, primitív írás.

Az arca görcsösen rándult. Ez is most érkezett hát. Ez a végzetes, élete legtitkosabb szakáig nyúló levél, amelyre már két esztendő óta várt. Haragosan, kétségbeesve, jéggé dermedve várta... hiába! És most itt van, eléje hullt ezen a végzetes éjszakán.

Úgy vetette rá magát, mint a jaguár meglesé-
áldozatára. Volt abban valami vérengző mozdu-
lat, ahogyan feltépte a borítékokat.

Kedves leányom, Paulai

Sok könnyes, átsírt éjszaka után írom neked
ezt a levelet. Köztünk látszatra már régen meg-
szakadt minden kötelék, de azért tudom, hogy
sokszor gondolsz haza és én sem felejtettem el.
Gyakran szoktam érted imádkozni. De mégsem
írtam volna most sem, ha nem a húgod boldog-
ságáról lenne szó. Ilus menyasszony két hónapja
egy nagyon derék fiatal mérnök kérte meg a ke-
zét. A fiatalembernek ugyan fix állása van, de
nagyon szerény a fizetése. Ilussal együtt sem
keresnek többet havi háromszáz pengőnél, ami-
ből azonban szerényen mégis megélhetnek. De
az esküvőt mégsem tarthatják meg, mert leg-
alább egy szoba bútort, azonkívül kelengyét kel-
lene vennem Ilusnak, hogy háztartásukat beren-
dezhessék, de sajnos, az ehhez szükséges össze-
get nem tudom előteremteni. Körülbelül két-
háromezer pengőre lenne szükségünk. Ettől
függ húgod boldogsága.

Kedves leányom, ezt nem azért írom meg,
mintha könyörögni akarnék a pénzért. Egysze-
rűen tudomásodra hozom a dolgokat és most
már rád bízom, hogy miképpen cselekedj. Nem
akarok prédikációt tartani, nem beszélek életed-
ről, az eseményekről, amelyek elsodortak, csak
arra kérlek, szállj magadba és gondolj arra,

Hogy az ember semmivel sem vezekelheti le jobban vétkeit, mintha jót cselekszik. Ilusnak erről a levélről nem is szóltam. Nem akarok benne esetleg hiú reményeket kelteni. Szegény lány, nem ismernél rá, annyira leromlott a sok gondtól, mert halálra epeшти magát a bútorok meg a kelengye miatt.

Remélem egészséges vagy, én mindenesetre tovább fogok imádkozni érted!

Anyád.

Paulette keserűen mosolygott. Micsoda hideg, büszke szavak. És mégis mennyi megalkuvásba, elvek feladásába, megalázkodásba kerülhetett, amíg ezeket is leírta édesanyja.

A karosszékbe ült és lehunyta szemét. Átélté újra a gyötrelmes percekét, amikor először közölte anyjával, hogy sziniiskolába iratkozik és görli lesz az egyik operettszínházban. Akkor negyven pengőt kapott egy üzletben, ahol kiszolgáló lány volt. Az anyja sikoltozott, átkozódott, megpofozta. Erre megszökött hazulról. Az üzletben már régebben megismerkedett egy gazdag kereskedővel, aki bizonyos feltételek mellett hajlandónak mutatkozott arra, hogy kitaníttatja táncosnőnek. Ezt a férfit kereste fel. Egy év múlva már Bécsbe szerződött.

Onnan Berlinbe került, azután Párisba. Három év mult el és a három év alatt egyetlen levelet nem írt haza és egyetlen sor üzenetet sem kapott hazulról. Pedig majdnem meghasadt a szíve a nagy vágyakozástól. Időnkint mindig

talált valami ravasz formát, hogyan tudassa címét és sikereit anyjával és hugával. De semmi visszhangjuk nem volt. Ez mérgezte meg Paulette életét. Ezért haragudott az egész világra, ezért gyűlölte a férfiakat, akik hízelgő szavakat durúzsoltak a fülébe és ajándékokkal halmozták el.

És most váratlanul megjött a várva várt levél. Paulette mindig úgy gondolt erre az eljövendő percre, mint valami lelki megváltásra, amely tele lesz könnyes elérzékenyüléssel, édes össeölelkezéssel, egymásra találással és kölcsönös megbocsájtással.

De egészen másképpen történt.

Ez a levél felháborította, elkeserítette, végtelen csalódással töltötte el. Hát csak ennyi üzeni valója van édesanyjának három esztendő után? Pénzt kérnek tőle alig leplezett utálkozással. De hát mi joga bánnak vele így? Tegnap talán még más hangulatban találta volna ez a levél, de ma... oh, azóta egész világ mult ell. Ő is menyasszony, akár a húga, előkelő, társaságbeli dáma lesz, aki miniszterek fogadóestélyén fog megjelenni, aki a társadalmi tiszteltné és hódoltnak olyan bőségét élvezheti, amilyenről az otthoniak nem is álmodhatnak.

Hát nem, ezt így nem lehet elintézni!

Nem fogja elküldeni a pénzt.

És dacos dühvel darabokra tépte a levelet. Végleg szakít a multtal, semmi köze nincsen többé ahhoz a régi lányhoz, aki volt.

Mattisse szüntelen mámorban élt. Paulette a maximumra fokozta szépségét és kedvességét, az afrikai már nem is tudott másra gondolni, csak rá. Örült a nem remélt nagyszerű változásnak, mert azt hitte, hogy ez szerelem. Nem sejtette, hogy Paulette csak az élet ellen lázad, az otthoniaknak üzent harcot, nekik akarja megmutatni, hogy a dédelgetett, makulátlan anyai kedvenc, az Ilius, milyen tehetetlen verébsorsban vergődik az ő segítsége nélkül, míg ő, a lenézett, a család kitagadottja csak azért is kiharcolt minden társadalmi sikert! Majd elküldi nekik az esküvőjükről készülő fényképfelvételeket, a lapokat, amelyek hasábkban fognak beszámolni a nagy eseményről.

Mattisse augusztus végén akarta megtartani esküvőjüket. Addig még négy hetük volt. Ezt az időt bizonyos gyarmati üzleteinek gyors lebonyolítására akarta felhasználni, hogy azután zavartalanul tölthessen fiatal feleségével vagy egy esztendő a földgömb különböző luxus fürdőhelyein. Vagy tíz helyre kellett utaznia és nagyon idegesítette a probléma, hogy magával vigye Paulettet is? Ez igen kényes kérdés volt, mert előre tudta, hogy reggeltől estig üzletfeleivel kell majd tárgyalnia és mit tegyen közben Paulette?

Viszont sokkal féltékenyebb volt, semhogy Párisban magára merte volna hagyni. Úgy látzott, hogy Paulettet is rendkívül izgatta ez a kérdés, feltűnően szórakozott és ideges volt,

mint aki nagy benső harcot vív. És egy este azt mondta Mattissenak:

— Jean, azt hiszem, megtaláltam a legjobb megoldást. Amíg távol leszel, arra a két hétre hazautazom Magyarországra az édesanyámhoz és hugomhoz!

Mattisse arca boldog, széles mosolyra húzódott. Hát persze, hogy ez a legtermészetesebb és legmegnyugtatóbb megoldás. A vasútkirály valóssággal elérzékenyült. No lám, ebből is látszik, milyen szolid, családias lélek a felesége. A jövődöbeli feleség hazavágyik édesanyjához és a hűgához. Eddig még nem is beszélt róluk és Mattisse finom tapintattal sohasem feszegette ezeket a családi kérdéseket.

— Nagyon helyes, kis szívem, utazz hozzájuk és ha majd a feleségem leszel és akarod, meghívhatod őket hosszabb vendégségre Párisba. Hadd ismerjem meg én is őket!

— Drága vagy! — mondotta Paulette és megcsókolta a derék Jeant.

És két nappal utóbb Budapestre utazott.

IV.

A Dunapalota első emeletén három egymásba nyíló, a királyi várra tekintő, fényűző szobát bérelt Paulette. Mikor a boyok felhordták a rengeteg poggyászt és magára maradt, kiment az erkélyre és úgy nézett szét a korzó felett, mint egy királynő!

Mikor még utoljára itt volt! Kopottan, reménytelenül, mint egy kis szürke veréb a ragyogó pávák és paradiesommadarak között. Csak irigy és elkeseredett nézője volt mindennek. Most pedig gögősen és kissé gúnyosan nézte végig az erkély alatt hömpölygő sokaságot. Már megtanult látni, felismerte a talmi eleganciát, elégedetten gondolt arra, hogy a nők között, akiket látott, senki sem hordott drágább és elegánsabb modellruhákat. Mindegyiknél pompázóbb volt. És ott, túl a Dunán, a másik parton, az emeletes palotasor mögött még látszanak a lerombolt tabáni utcák, ahol régen elfelejtett fiúk súgták első buja szerelmes vallomásaikat a fülébe...

Paulette e pillanatban nagyon megvolt elégedve magával, az étellel és főleg az ötletével. Azzal a kegyetlen, komisz kis ötletével, hogy személyesen válaszolja meg a széttépett levelet.

Visszament a selyemtapétás szalónba és a kis rokokó íróasztal elé ült.

Drága anyám,

tudatom, hogy levele annyira meghatott, hogy vonatra ültem és Pestre jöttem, mert látni akarom mindnyájukat. Itt lakom a Dunapalotában, kérem, keressenek fel mind a hárman: angus, Ilus és a vőlegénye. Természetesen minden kérésüket teljesíteni fogom, annál is inkább, mert senki a világon nem értheti meg hugocskám lelkiállapotát jobban, mint én, aki két hét óta

*szintén menyasszony vagyok. Vőlegényem Mat-
tisse Jean, az afrikai vasútkirály, aki a világ
egyik leggazdagabb embere és örülten szerelmes
belém. Anyus kezét csókolja és látogatásukat
sürgősen várja*

Paula.

Gonosz mosollyal dörzsölte kezét. Ez már
finom, tökéletes visszavágás volt. Ők szégyelték
eddig? Majd most fordítunk a dolgok sorrend-
jén. Ő az, aki nem mehet pirulás nélkül a jó-
zsefvárosi kis lakásba. Ilusnak mérnök a vőle-
génye? Hát ő is férjhez megy. Olyan szédületes
partit csinál, hogy a világ összes egyesített eré-
nyeit nem jutalmazhatnák különb férjjel.

*

Becsöngette a boyt és elküldte a levelet.

Csakugyan úgy érkeztek, mint ahogyan a kö-
zépkorban a jobbágyok küldöttsége járulhatott
a kegyúr elé. Mind a hárman vasárnapiasan ki-
öltözködtek és igen rosszul érezték magukat a
puha perzsaszőnyeges, márványoszlopos, sejtel-
mesen megvilágított luxus szálloda halljában.
Olyan idegenek, gyámoltalanok és elhagyottak
voltak, mint az egerek. Amikor az első emeleti
fejedelmi lakosztály fehérre zománcozott, bronz-
kilincses ajtaját a boy kinyitotta és a mennyeze-
tig érő tükör ezüst visszfényében csipkefel-
hőkbe öltözve, briliánsokkal tele aggatva, meg-
jelent előttük Paulette, a kozmetika minden va-
rázslatával felfokozott szépségben, a lélekzetük

is elállt és a mama, aki már apróra kigondolta, hogyan fog lányához rohanni, hogyan öleli keblére, csak állt földbe gyökerezett lábbal. Moccani sem mertek, hápogtak, hebegtek, nem voltak bizonyosak, hogy nem tévedés történt-e, csakugyan Paula az előttük álló tündérkirálynő?

De már nem lehetett kétségük. Paulette kitérta karját:

— Anyuskám! — sikoltotta és magához ölelte az elámult és elkábult öregasszonyt, aki valósággal belehullott a finom illatfelhőkbe, amely abból a csipkekölteményből áradt. Ebben a pillanatban Szücs Mártonné asszonynak úgy elpárolgott minden gőgje, fölényes méltósága, évek óta gyűjtögetett erkölcsi felháborodása, hogy a megilletődéstől alig merte visszacsókolni leányát és prédikációk, megbocsájtó malasztos szavak helyett csak ennyit tudott mondani: milyen gyönyörű lettél! Holott meg akarta mondani, hogy kegyetlen, szemérmetlen teremtés, amiért szegény kis hugát arra kényszeríti, hogy idehozza a vőlegényét és nyilvánvalóvá tegye, milyen szegyeteljes életet él jövődöbéli sógornője, hogy ilyen fene nagy gazdagságba keveredett. Szücsné egész éjszakán át sírt és tanácskozott Ilussal, hogy mégis jobb lenne letagadni Pista előtt Paulát, mert hát ha a fiú úgy megbotránkozik, hogy visszalép a házasságtól?

De nem botránkozott meg. Úgy nézett, hogy a szeme is majdnem kiugrott. Alázatosan és za-

vartan kezét csókolt és a haja tövéig elpirult, mikor Paulette temperamentumosan megcsókolta és azt mondta: szervusz sógor! Jó gusztusod van, nagyon szép kis lány a hugom, ámbár majd megmutatom, hogy szebb is lehet. Majd egy kicsit kiöltöztetjük és kikozmetikázzuk önagságát!

Paulette úgy csacsogott, olyan közvetlen, aranyos, angyali volt, hogy a család olvadozott a gyönyörűségtől és a büszkeségtől. Most már dicsekedni szerettek volna Paulettel. Hogyne, hiszen ez egészen más, mint amit képzeltek. Így szemtől szemben nyoma sem volt annak az ellenzenyes bűnnek, amit az efféle megtévedt lányokkal kapcsolatban nagyít fel a fantázia. Ellenkezőleg, bájos volt és finoman úri, letompított, elegáns modorú, aki mellett ők olyan lomposak és otrombák voltak, mint három medve. Azután megmutatta a vőlegénye arcképét. A Rolls-Roys-kocsit, amelyben együtt mennek a nagyoperába. A párisi palota jól sikerült fotográfiáját. Amikor az ugandai farmot és a néger cselédséget is megmutatta, elkábult édesanyja halkan, dadogva azt mondta:

— Bocsáss meg, Paulácskám . . . bocsáss meg!

— No vőlegény úr, várjon, most jön a nagy varázslás! — nevetett Paulette, aki úgy látszik, meg sem hallotta a mama halkan motvogott szavait. — Gyere Ilus, átmegyünk a másik szobába. Addig a mama mulattassa Pistát. Vő és

anyós nem kezdhetik meg eléggé korán megszokni egymás társaságát.

Áthurcolta Ilust a szomszédos szobába és ott tetőtől talpig levetköztette. Közben szakértően bírálta hugát.

— A bőröd nem eléggé ápolt. Micsoda ujjaid vannak? Rémes, milyen közönséges körömlakkot használsz. No és a rúzsod? Olyan tőle a szád, mintha megdagadt volna.

Majd én kitanítlak, hogyan kell festeni az arcodat. A hajadat sem ártana bronzosztatni. Most ez a divat. Próbáld fel ezt a kombinét. Szerencsére legalább nem híztál el. Hordani tudod a dolgaimat. Húzd fel a kis trottőr ruhámat!

És mialatt egymás után adta rá a különböző dolgokat, festette, szempilláit húzogálta és púderelte, megkérdezte:

— Szereted?

Csak úgy közömbösen hangzott a kérdés, de majdnem megszakadt a szíve az izgalomtól, úgy ártá a választ.

— Imádom. Pista a legédesebb fiú a világon! És te is szerelmes vagy?

Paulette arcán fáradt, fanyar mosoly játszott.

— Csacsi vagy, abban a világban, amelyben én élek, ezt nem szokták a nőtől kérdezni!...

De csak egy pillanatra komorodott el. A következőben már odaállította Ilust a tükör elé.

— Van szerencsém bemutatni önmagának, hercegisasszony!

Ilus elsápadt. Olyan szépnek tűnt fel maga előtt, hogy felsikoltott boldog meglepetésében és azután a varázslómester nyakába borult és össze-vissza csókolta.

— Köszönöm... édes... aranyos nővérkém!
És elfogultan, dobogó szívvel, szörnyű lámpalázzal indult a másik szoba felé.

Tóth Pista ámulva nézte a belibegő jelenséget. A pirosítóval, korommal, rúzszsál, párisi ruhával ujjaalakított menyasszonyát.

Nézte és abban a pillanatban szörnyű tragédia játszódott le benne.

Ez nem az a lány volt, akit ő szeretett.

Egy szájalmas, nevetséges és félszeg külvárosi kislány állt előtte, akit dámának öltöztettek ki. Micsoda nevetséges figura volt a nővére mellett. Milyen remekül volt kozmetikázva Paullette. Az arcára rakott minden színfolt illet az egyéniségéhez, a mozdulata, beszédmodora összhangban állt ruhájával és parfümjével. Lehelete árasztotta magából a gazdagságot és nagyvilágiasságot. És Ilus, aki e pillanatban éppen úgy ki volt festve és akin szintén vagyontrő modell ruha volt, olyan volt mellette, mint egy buta kis liba. Látszott rajta a parvenűség, hogy soha életében nem volt rajta jó ruha, hogy nem tudott kozmetikájához idomulni. Ameddig a maga szürke kis ünneplőjét hordta és olcsó rúzszsál kente az ajkát, megvolt az egyéni varázsa, a szegénység sápadt, holdvilág költészete, de most, mikor tündökölni akart, egyszerre szájal

mas utánzó lett. Olyan volt, mint a nővére kari-
katúrája.

— Nos, hogy tetszik a menyasszonya? — kér-
dezte Paulette huncutkodva.

— Oh nagyon... természetesen! — dadogta
Tóth és közben olyan pillantást vetett Pauletterre,
mint egy elérhetetlen bálványra. Rabszolgák
nézhettek így mindenható úrnőjükre, ilyen alá-
zatosan, reménytelenül, megsemmisülten.

Paulette figyelmét nem kerülte el ez a forró
szédület. Tetszett neki a naiv fiatalember barbár
őszintesége, mellyel felcsodálkozott rá. És Ilust
nézte, ahogyan ráfonódott a fiú karjára, határ-
talan imádattal, a győztes szerelmes édes símu-
lásával.

Amikor elmentek, Paulette felzaklatva vetette
magát az egyik karosszékbe. Valami nem sike-
rült. Baj volt. Nem így képzelte mégsem ezt a
találkozást. Láthatatlan tükröt tartottak eléje és
ebben most egyszerre megpillantotta valódi én-
jét. Az anya egyetlen szemrehányó szóval sem
illette, bámulták, becézték, hódoltak előtte és...
sohasem érezte nyomorultabbnak magát, mint
ebben a pillanatban!

— Hazudtam... hazudtam nekik! — vihar-
zott benne a nagy felismerés. — Nem értem si-
kert és nem vagyok boldog! Ő a boldog... ő a
beérkezett, a húgom... Ilus... mert szerelmes!

És újra maga előtt látta a huga szinte átszelle-
mült piros kis arccskáját, ahogyan odasímult
a vőlegényéhez! És ő... még sohasem szeretett.

Mindig csak a férfiak szerették. És most a befőzés... az öregedő, idegileg elkoptatott, féltékeny férfi, aki végigmulatja a világ minden le-
buját és ki tudja, micsoda beteges vágy hajtja éppen hozzá?

Ez a Tóth Pista... mint egy nagy gyermek, mint egy melegszerű szép kutya. Itt nőtt, ezen a talajon, ebben a másik világban, ahonnan ő elszakadt. Ilyen férfiről álmódott ő is, amikor még álmai voltak és nem kellett veronállal bódulatba ringatni magát.

Egészen bizonyos, ezerszer különb férfiakkal találkozott már, mint ez a jelentéktelen, félszeg kis magyar mérnök. Szebb, elmésebb, elegánsabb, gazdagabb férfiak vallottak már neki szerelmet. És egyik sem érdekelte. És ez most mégis felzaklatta, nyugtalanná tette! Hogyan lehetséges ez? Teremtő Isten! Megörült? Hiszen ez kész téboly!

De mindennek van magyarázata. Talán az ő szerelmi élete nem is lehet más, csak ilyen nyárspolgári. Hiába örvénylett bele aranyhullámokba, Chanel-parfőmbe, Rolls-Roys-autóba... a vére megmaradt proletárnak, érzékei kielégítetlen nosztalgiával húzzák vissza az elhagyott régi világba!

Vagy a hugán akar bosszút állni! Tőle akarja elrabolni vőlegényét, így fizet, mert megtagadták!

Nem! Nem! — sikolt benne rémülten a tiltakozás. Nem akar bosszút, csak boldog szereine lenni! Úgy akar ragyogni, égni, mint Ilus...

— Nem lett volna szabad Pestre jönnöm! —
rémült fel benne a gondolat és a telefonhoz
rohant.

— Portás, hová érdemes ma este menni? Mit
játszanak a színházakban? És melyik a legjobb
mulató . . .

Ma este nem szabad tovább gondolkoznia és
lefekvés után dupla adagot vesz be az álom-
porból

V.

Valami nem volt rendben.

Ilus most is ragyogva kérdezte Pistától: sze-
retsz? És Pista mindig azt válaszolta: szeretlek!

De a mozdulat, ahogyan megölelte, a csók bá-
gyadtsága, a szó szintelen, hideg csengése
ijesztő volt. Rémesek a szerelmes szavak, ha
nem érezzük rajtuk a vérkeringés központi
fűtését.

Ilus ijedten figyelt fel. Nagy távolságokból és
kerülő úton elindult a gyanu.

Először még elhessegette magától a gondolatot
és azt akarta elhíttetni magával, hogy Pistának
valami rejtett bánata van. Hivatali kellemetlen-
sége, vagy ehhez hasonló.

— Mi bánt, kedves?

— Semmi!

— Miért nem vagy hozzám őszinte?

— Ha mondom, édesem!

Nem akarta tovább faggatni. De mint egy
ijesztő távoli villámlás, már felrémlt benne a

félelem. Még nem tudta, hogy mitől fél, de nyugtalanság mérgezte a lelkét.

Holott sohasem fényesedett körötte szikrázóbb szépségben az élet. Paula valósággal elárasztotta őket gavalléros ajándékokkal. Új ruhák, kalapok, divatos cipők, selyemharisnyák, ékszerek, szőrmék vándoroltak a szegényszagú kis lakásba, a szomszédok álmélkodva és elképedve dugták össze a fejüket, fel voltak háborodva, méltatlankodva pletykáztak, rágalmaztak, irigy falkákba verődve a lépcsőházban és folyosókon. Özv. Szücsné már olyan cifra és proccos volt, mint egy lipótvárosi bankárné. És Ilus? A bérkaszárnya szoba-konyha lakói megállapították, hogy biztosan színésznő lett belőle vagy másfajta erkölcstelen perszóna, akit kezdtek kinézni maguk közül. Különben már hírlett is, hogy felmondták a lakást. Nagyban megy náluk a rongyszedés. Háromszobás központi fűtéses lakást béreltek a Margithíd közelében.

És minden délután autó jött Ilusért, elvitte a Dunapalotába, ahol már ötórai teára öltözve várta Paula. Egy kicsit pletykáztak, két fiatal nőnek rengeteg beszélni valója van, a divat és kozmetika témája, hála az Égnek, kifogvhatatlan. És közben Paulette óvatosan, mosolyogva mindig megkérdezte:

— Boldog vagy?

— Imádom Pistát! — válaszolta Ilus.

De a hangja kissé bizonytalanul csengett, az

arcán árnyak suhantak könnyen és finoman. De Paulette mégis észrevette.

Hat óra felé megérkezett Pista is. Vadonatúj fekete zakkót hordott és hozzá csíkos nadrágot. Egész havi fizetése rámehetett. Ilus tudta, hogy nem az ő tiszteletére öltözött ki, hanem Paulette diktálta ezt az eleganciát. És más is történt, valami furcsa, nyugtalanító és szokatlan dolog. A mindig rosszkedvű, szórakozott, hallgató Pista egyszerre felgyulladt, a különben eléggé egyszerű fiú szinte szikrázóan szellemes lett, hangos volt, nevetett, izgult, egész lénye felfokozódott valami különös benső tűz lázában.

Táncoltak. Tango argentino. Epekedő szakszofon. Pista Paulettet kérte fel, előzőleg Ilussal táncolt.

Ilus szinte eszméletlen rémülettel nézte őket. Micsoda tánc ez! Paulette, a táncosnő, a párisi éjszakák csillaga, ahogyan testével maga is muzsikálta a tangót, szinte perzselt a ritmusok felforrósult szépségében.

Mindenki nézte, a férfiak felfigyeltek, mintha villamos ütés érte volna őket, a nők elragadtatva és irigyen figyelték.

Ilus sírni szeretett volna. Az ő zavart és ügyetlen tánc, melynek nem volt parfümjé. A lámpaláza, állandó feszélyező érzése, hogy nem való ide a gazdag, előkelő társaságba. És a nővérel! Mint egy külön világ! Mennyivel szebb, elegánsabb, hódítóbb, min ő!

És Pista!

Tóth Pista mérnök, az ő vőlegénye, aki alig öt perc előtt hidegen és unottan tipegett vele a parketten, szótlanul, a mozdulatok unott gépieségével. Csak a lába mozgott, de a szíve, mintha elállították volna a dobogását, az egész ember be volt csukva, mint egy vasárnapi bolt, le volt húzva a redőnye, nem lehetett látni semmit az abban felhalmozott szép és értékes portékákból. De most megint fel volt húzva a redőny, ragyogott, fénylett a kirakat, mint egy ékszerészbolt, csupa szikrázó drágakő.

Ilus iszonyúan erőlködött, hogy fel ne sikoltson és hangos sírásra ne fakadjon. Nem hazudhatott tovább magának, nem volt értelme az áltatásnak. Teljes nagyságában felismerte a veszedelmet, Pista Paulába szerelmes. És Paula...

Nem mert tovább gondolkozni, ájulás környékezte. Fel akart ugrani, letépni magáról a nővérétől kapott gyönyörű ruhákat, valami rettenetesen csinálni...

De azért semmi sem történt, csak nagyon sápadt volt, mikor Paula és Pista visszajött az asztalhoz.

— Nagyszerű volt! — mondotta Pista. — A sógornő tündérien táncoll!

— Kérlek, menjünk, nem érzem jól magam! — mondotta elhalványulva Ilus.

Paulette meglepett pillantást vetett rá. Egy pillanat alatt mindennel tisztában volt. Ilus féltékeny. Dacosan ajkába harapott. Így is jól van.

— Menjünk a korzóra sétálni. A friss levegő jót fog tenni! — vélte Pista.

— Nem, szédülök. Kissé le szeretnék feküdni Paula szobájában. Maga addig szórakozzon itt egyedül!

Ebben maradtak és a két nővér kisietett a hallból.

VI.

Amikor becsukódott mögöttük a szállodai szoba ajtaja, Ilusból egyszerre kitört a visszafojtott indulat. Halk, csukló sírás tört ki belőle. Paulette megrendülten állt húga előtt. A három év, amely közük zuhant és olyan messze sodorta hűgától, egyszerre kisuhant életéből. Egy pillanatra ismét a régi testvér volt, aki a konyhában összebújva tanácskozta meg nővérkéjével filléres gondjaikat, naiv kis szerelmeiket.

— Iluskám, mi történt, mért sírsz?

Ilus dacosan rázódott fel. Mintha kicserélték volna, a szelíd, halk hangú, az élettől alázatossá taposott lány csupa lángoló indulat volt.

— Mért jöttél — kiáltotta magánkívül — mért jöttél szerencsétlenné?

Paulette elképedve nézett rá.

— Örült vagy — mondotta — nem tudod, mit beszélsz! Jobb vagvok hozzád és többet tettem, mint bármilyen más testvér az én helyemben...

— Igen, kivettél az állásomból, ajándékokba fullasztottál, de olyan gonosz uzsoraáron, amelyért életemmel fizetek!

— Nem értelek, miről beszélsz?

— Nagyon jól tudod! Elcsavarfod Pista fejét. Elvetted tőlem...

— Nem tudod, mit beszélsz...

— Ne tagadd! Mindent láttam, ahogyan gyujtogattad, kacérkodtál vele tánc közben. Ahogy napok óta szédíted... Már utál engem. Hideg, kényszeredett minden szava. Rám se néz. Mért tetted ezt? Mit akarsz tőle? Nem hozzád való. Te mindent megkaptál az élettől. Szébb vagy, mint én, milliomos a vőlegényed, mért veszed el tőlem ezt az egyetlen boldogság-morzsát, amelyet én kaptam...

Dermedt, mérgezett csend hullt közéjük néhány pillanatra, ahogy ellenségesen villant össze a szemük.

Azután Paulette vállat vont.

— Azt akarod, hogy tűnjek el ismét életedből? Megtehetem. Ezek után igazán nem tart vissza semmi. Elutazhatom, akár még ma este. Azt hiszem, tíz óra tájban indul egy vonat Bécs felé. De ez volna veled szemben a legnagyobb szonosság. Te nem értesz a férfiakhoz. Ha én most hirtelen eltűnök, úgy ez a fiú soha életében nem tud engem elfelejteni és ahányszor hozzá fogsz simulni, rám fog gondolni, velem fog összehasonlítani és rólam fog beszélni.

— Pista szeret engem! — kiáltotta kétségbeesetten Ilus.

— Talán csakugvan szeretett. Nem tudom. Az ember néha szándékosan kábítja magát és elhítt magával bizonyos érzéseket. De egy bizonyos:

most csakugyan én tetszem neki jobban. Beszéljünk nyíltan erről. Nem tehetek róla, nem akartam elcsábítani...

— Hazudsz! Láttam, micsoda gonosz, kacér játékot folytattál velem!

— Úgy viselkedtem, mint ahogyan a világ minden férfiával szemben viselkedik minden társasági nő. Kedves voltam és jókedvű.

— Ugrattad, szédítetted!

— És ha azt mondom, hogy tévedsz... nem játszottam velem...

Ilus megtántorodott. Arca egy fokkal még halványabb lett.

— Hogy érted ezt? Mit akarsz ezzel mondani? Paulette kíntott mozdulatot tett.

— Olyan nehéz értelmesen beszélni veled, Ilus. Ne haragudj, de egy kicsit ostoba és primitív vagy. Úgy beszélsz és gondolkozol, mintha színpadon képzelnéd magad. Még jó, hogy vitriollal nem fenyegetődzöl. Hogyan magyarázzam én meg neked, hogy a szerelmet nem lehet makacssággal, hanem csak érzelmes hozzátapadással kiűzni a férfiakból. Hogy az egy váratlan vilámoskapcsolás, amelynek nincsenek törvényei, amit nem lehet és nem is kell előkészíteni. Ismétlem: eszemben sem volt magamba bolondítani Pistát. De ha megtörtént, úgy nincsen emberi erő, amely ezt jóvá tehetné. Hasztalan próbálna ő is küzdeni ellene, külsőleg talán rendbe jönne minden, de a vére minden cseppjében tovább is csak a szenvedély izzana.

— Gyilkos! — hördült fel Ilus.

— Micsoda nagy szavak! — mosolygott keserűen Paulette. — Ül le, Iluskám és hallgass meg nyugodtan. Ne ítélj könnyen és elhamarkodottan felettem. Nem ismeresz. Nem tudod, micsoda embertelen gyötrelmeken, milyen szörnyű vesszőfutasokon át jutottam én idáig. Olyan magányosan kóboroltam esztendőig a nagy városok éjszakáiban... kiöltözve és illatosan és minden este, sok esztendő minden végtelen éjszakáján frakkok és szmokingok gyilkos gyűrűjében utálkoztam. Minden vakító ingplasztron felett mohó és ellenszenves fej vigyorgott rám, emberek, akikhez semmi közöm nem volt, akik semmit sem tudtak rólam, csak azt, hogy csinos és kíváncsok vagyok, akik nem törődtek azzal, hogy van-e gondom, hogy érzek, gondolkozom, szenvedek-e? Nézték, mint egy árut, mint egy kirakatba tett szőnyeget vagy más csecsebecsét. Te nem tudod, mi az, amikor ennyire megalázzák az embert, hogyan lehet tombolni, őrjöngeni a gyűlölelettől és kétségbeeséstől...

Hirtelen félbeszakította magát és szinte ellenségesen nézett Ilusra.

— Mért beszélek én neked erről? Mért mentegődzöm? Úgysem érthetsz meg. Gyűlölsz! Mit tegyek! Engem olyan kevesen szerettek igazán...

— A vőlegényed...

— A hiúsága van megsértve, izgatja, hogy nem érhetett el. Beleőrül, hogy akadályba bukkant,

Ez felgyújtotta fantáziáját, örületbe korbácsolta az idegeit. A szerelem... az más!

— Igazad van, én nem értem a te finom meghatározásaidat, Paula. Csak azt tudom, hogy meg akarsz rabolni, feldúltad a boldogságomat...

— Megmentettelek! Pista sohasem szeretett téged!

— Hazudsz!

Paulette fáradt mozdulatot tett.

— Ah, menj vissza hozzá... mit bánom én! Holnap elutazom.

Az ajtón kopogtak. Pista dugta be a fejét.

— Jobban vagy már? — kérdezte.

— Igen, már sokkal jobban van! — válaszolta Ilus helyett Paulette. — Azt hiszem, múltó szédülés volt, talán nagyon meleg volt a teremben. Mindenesetre viselje majd gondját, kissé gyenge, érzékeny teremtés. Én holnap elutazom...

— Elutazik? — hebegte Pista és szívéből kiszökött a vér. Nem tudta leplezni rettentő felindulását. — Hiszen azt mondta, még egy hétig marad...

Ilus idegrohamot kapott a dühtől és kétségbeeséstől.

— És ha azt mondta? És ha elutazik? Mért vagy úgy megrendülve? Mért sápadtál el? Szereted?

Olyan brutális és szenvedélyes volt a támadás, hogy a férfi valósággal megfántorodott. Elszörcsnyedve, halálos zavarban nézett Ilusra.

— No-no, ne rémüljön meg annyira, nincsen semmi baj! — igyekezett Paulette menteni a helyzetet. — Ilus féltékeny. Előfordul ilyen csacsiság fiatalok között.

— Beszélj, mondd, hogy hazudik, hogy nem szereted őt, hogy csak engem akarsz! — kiáltotta szinte eszelősen Ilus.

Paulette sajnálkozva nézte. Tudta, hogy a szerencsétlen mindent menthetetlenül elrontott. A férfi örökre kiábrándul abból a nőből, aki ilyen porig alázottan veti magát a lába elé.

A férfi szinte lélektelenül fordult Paulettehez:

— Bocsásson meg — dadogta.

De nem fejezhette be. Ilus szinte tombolva ragadta meg a karját.

— Miért kérsz bocsánatot? Ne állj szóba vele! Gyere, menjünk!

És valósággal magával hurcolta a megrökönyödött vőlegényét.

Kint az uccán azonban elmúlt a bénító varázs, Tóth Pista egyszerre felszabadult, nem érezte azt az elfogultságot, mint Paulette jelenlétében.

— Mit jelentett ez? Miket mondtál, mit tettél? — támadt indulatosan Ilusra.

— Szívem — didergett meg a lány és szeme könnyekkel telt meg — szeretlek, nem akarom, hogy elhagyj miattam!

— Nagyon kínos és nagyon tapintatlan voltál! — válaszolta Pista és az arca, hangja csupa visszafojtott bosszúság, tehetetlen düh volt.

— Ne haragudj, nem szabad haragudnod! —

esdekelt Ilus. — Ugy-e mellettem maradsz és szeretsz? — kérdezte könyörögve.

— Igen ... természetesen! — válaszolta szóra-
kozottan Tóth István. De már nem is figyelt a
lányra, szerette volna lerázni, egyedül maradni
és gondolkozni. Az érzések fergetegszerűen ro-
hanták meg.

Alig várta, hogy az autóbuzsmegállónál vala-
milyen ürüggyel elbúcsúzzon.

— Találkoznom kell a kollégáimmal. Tudod,
minden hónapban társasvacsoránk van, ame-
lyen az igazgatók is megjelennek. Ebben a hó-
napban kissé előbb tartjuk meg ...

Szinte boldog volt, mikor Ilus felszállt az
autobuszra. Maga is elcsodálkozott, hogy így tud
örülni. Meglepte, hogy ennyire terhére volt Ilus.
A felismerés, hogy ennyire nem szereti. Most
már határozottan tudta, hogy nem fogja felesé-
gül venni. Eddig is sejtette, bújkált, lappangott
benne az érzés, de most egyszerre ellenállhatatlan
erővel robbant ki belőle.

Menekülni fog. Nagyszerű látomások lobogtak
fel előtte, bíbor szédület kábította. Valami nagy,
mindent elsöprő isteni szenzáció lázában reme-
gett. Csoda történt vele. Valóra vált a lehe-
teflen!

Paulette szerelmes belé. Ez nem lehet kétsé-
ges. Ilus viselkedése nem hagyott kétséget efelől.
Ezért kell Paulettenek hirtelen elutaznia. Miattal
Mert szereti!

Tóth István ragyogó önérzettel húzta ki ma-

gát. Ilyesmifé eddig csak regényben olvasott, vagy moziban látott. Hogy egy, az élet szélére sodort átlagos, kis, szürke emberbe beleszeret a világ legnagyobb szerűbb nője. Szép, gazdag, káprázatosan elegáns, egy vasútkirály menyasszonya!

De hirtelen összezsugorlott, a szívverése is elállt a rémülettől. Eszébe jutott, hogy Paulette az éjszaka elutazik.

Határtalan düh viharzott fel benne. Mindennek ilus az oka. A jelentéktelen, irigy, nyűgös nyafogó, tapadó kis teremtés. Ő üldözte el Paulettet!

De ennek nem szabad megtörténni! Most nem szabad érzelmeskedni. Csak semmi ellágyulás. Határozottan, erélyesen, azonnal kell cselekedni. Az élet egyszer csillogtat csak ilyen szédítő lehetőséget.

Megfordult és gyors léptekkel ment visszafelé a Dunapalota felé.

VII.

Paulette az ágya szélén ült és hosszú, ideges ujjai remegve siklottak végig a veronálpasztilláson. Még sohasem volt ennyire fáradt, elkeseredett, életúnt. Mintha hirtelen kilobbant volna benne minden életerő.

— Elfogyott a benzin, kényszerleszállás! — mormogta és egy régi emlékre gondolt, amikor Genfből repülőgépen ment Párisba és útközben hirtelen le kellett szállniok, mert kifogyott a benzin. Akkor is ilyen napsütéses magasságból siklott le hirtelenül. — Olyan céltalan, olyan

ostoba minden! — gondolta fanyarul. A végzete, hogy mindenkit boldogtalanná tesz. Mennyi gyűlölettel távozott Ilus...

Tóth István! Tulajdonképpen örület! Nem szép, nem érdekes, nem szellemes, koldus. És mégis!... Hát meg lehet ezt érteni? Szeretl! Tetszik neki! Ez a buta, jelentéktelen ember. Azokkal a rajongó szemekkel. Ahogyan égett, remegett tánc közben, a néma imádata, az érzéseknek ez a furcsa szűzies ősiségel! Kár volt Pestre jönni. Ostobaság volt felviharoztatni régen eltemetett érzéseket. Most már nagyon nehéz lesz újra megnyugodni, visszamerevülni a cinikus közönybe.

De majd csak lesz valahogyan. Csak gyorsan el innen, mielőtt nem lesz késő! Ilus majd rendbe jön vőlegényével, a fiú ki fog magyarázkodni...

Csomagolni kellene. De képtelen mozdulni. Olyan halálosan fáradt. Csengetni fog a szállodai inasnak. Majd az becsomagol...

Kopogtak.

Furcsa, gyáva kopogással. Ahogyan a titokban érkezők szoktak, akik nem akarják, hogy mások is meghallják a kopogást. Sürgetően, könnyörögve. Magányos, szép ásszonyok imerik már ezt a kopogást.

Paulette pillanat alatt talpra szökött.

— Szabad!

Tóth István lépett be.

Halálos zavarral, az izgalomtól elfulladva álltak egymással szemben.

— Bocsásson meg! — dadogta Tóth és remegő ujjai közül a földre csúszott a kalapja.

— Miért jött vissza? Hogy mert visszajönni? — kérdezte indulatosan Paulette.

— Nem tudtam mást tenni, ... kellett! Ha belehaltam volna, akkor is!

— Ez gonoszság... Árulás szegény kis húgom ellen! Takarodjon innen. Hogy képzeled, hogy én egyedül fogadom magát?

— Nekem mindegy... ha gyűlöl is én most már úgysem élhetek tovább. Ha elutazik, főbelövöm magam.

— Zsarol?

— Gyónok! Az igazat mondom. Az én életem zátonyra futott. A nagyapámnak még kétezer hold prima földje volt, az apám tönkre ment és én már koldús vagyok. De a véremben még a kiskirályok régi álma és vágya bujkál. Ezt én is csak azóta tudom, amióta magát megismerem. És most már nincsen visszatérés. Nem tudok többé megalkudni, belenyugodni a vigasztalan szürkeségbe. Felorkánlott az igazi természetem. Szeretem magát...

— Legyen esze. Meg akarja ölni Ilust? Felelősségül kell vennie.

— Ez volna a legnagyobb becstelenség. Ha így venném el, szerelem nélkül. Ha folyton gyűlölöm kellene, mert arra gondolnék, hogy ő állt kettőnk közél!

— De hát hogyan gondolja ezt? Menyasszony vagyok... És maga nem érdekel. Érti? Távozz!

zék. Vagy azt akarja, hogy csengessek és a pénzrel dobassam ki?

Tóth dacosan leült egy székre.

— Nem megyek. Kidobat? Botrány? Nagyon kis dolgok, amikor az ember élete legnagyobb pillanatát éli. Én most már csak addig létezem, ameddig ebben a szobában vagyok. Ezt jól tudja. Maga ért a férfiakhoz. Megérzi, mikor valaki komolyan beszél. Tudja, hogy a kezében tartja az életemet. Én nem értek nőhöz. Nem voltam sohasem szerelmes. Csak most. Nem kínálhatok magának pénzt és ékszereket. Nincsenek vasútjaim Afrikában. Csak érzéseim vannak. Ez a rongyos kis életem. Ezt adom magának.

A szavai úgy hullottak a nőre, mint a forró láva. Paulette lehúnyta szemét, a pillája alól könny csordult ki. Nagyon szenvedett és nagyon boldogtalan volt.

— Menjen, — súgta halkán, — hát nem látja, hogy nekem nem szabad, nem lehet boldognak lennem! Kérem, könyörgöm, ha igazán szeret, hagyjon magamra. Majd elmúlik, le fog csillapodni a nagy háborgása és szeretni fogja Ilust...

— Csak magát szeretem!

— Drága barátom... ez esztelenség, szerencsétlenné akar tenni mindnyájunkat?

— Nekem minden mindegy. Ez a nagy pillanat, amikor mindent felteszek egy kártyára, amikor eldől az életem! Maga bátrabb, mint én, én csak ma este rázódtam fel abból az aléltáságból, amelyben eddig éltem. De maga mindig harcolt,

ezt az éjszakát várta öntudatlanul. Amikor találkozni fog valakivel ... velem, aki nyomorult, eltaposott emberféreg voltam addig, amíg maga meg nem váltott!

Paulette megrendülve hallgatta a férfit. No lám, milyen nagyszerű szavakat talál, hogy ki gyulladt, mintha csakugyan a mesék varázslata történt volna vele. A jelentéktelen emberke meg rázkodott, lehullatta kopott, elnyűtt bőrét és most kiragyogva, hódító és forró férfiassággal áll előtte.

Micsoda éjszaka volt ez itt a szálló rokokó szalonjában, milyen fülledt, titkokat hozó. Paulette még sohasem érezte ezt a furcsa remegést, a riadt félelem és a józanságtól megfosztó vágy nagyszerű harcát. De még védekezni próbált.

— Ha szeret, akkor most távoznia kell. Majd írni fogok, életjelt adok. Most mind a ketten örültek vagyunk. Várjuk meg a holnapot, amikor józanabbul gondolkozhatunk ... Ne nyúljon hozzám ... hagyjon ... nem akarom ...

De a tiltakozás belefulladt az első csókba. Nem is csók volt, hanem valami fájdalmas, rémült marcangolás, ahogyan a két ijedt száj, melyekben még tiltakozó szavak rekedtek, szinte viaskodva, a szenvedély gyilkos összecepsapásával támadt egymásra.

A telefon berregett.

Átkozott, bűvöletet tépő hang.

Mikor az extázis nagyszerű káoszából jeges zuhanyra ébredünk. Félszeg és groteszk lesz az

előbb még nagyszerű mozdulat, a támadás isteni szemérmertlensége kínos zavarrá torzul. A győzelem piros müzikája helyett a rémület dobol fel: valami borzalom következik.

A telefon újra csenget.

Nem lehet tovább habozni. Paulette sírni tudna dühös haragjában. Ilus lesz — gondolja magában — és szeretne meghalni, föld alá sülyedni, vádat és szégyent érez.

— Halló, ki beszél?

A férfi mozdulatlanul nézi, a szive vadul ver, ő is meg tudna halni, annyira kétségbe van esve.

Paulette halkan felsikoltott. Meghatározhatatlan, furcsa hangon, amely zavart, indulatot takar, hazudik, nincsen határozott hangszerelése, mindenre magyarázható.

— Maga az, Jean? — kiáltja és a szeme már rémülten villant Pista felé, közölte vele a veszedelmet. A férfi értelmetlenül bámult rá.

— No de micsoda meglepetés! Oh, ez nagyon kedves... várjon egy pillanatig, mingyárt feljöhet! — mondotta hadarva és izgatottan.

Lecsapta a hallgatót, a hajától a kisujjáig remegett.

— Menjen, meneküljön! — kiáltotta magánkivül Pistának. — A vőlegényem van itt, repülőgépen érkezett Genfből. Meglepett.

Mint a pöröly zuhant a szó a férfi agyára. Beleőrült. Tébolyult dac lángolt fel benne.

— Nem megyek! — mondotta és állt égő szemmel, halálra váltan.

Paulette hozzáugrott és megrázta a vállánál.
— Térjen magához, hogyan képzei ezt? Ne
veszítse el józanságát! Ne tegyen tönkrel Min-
dent el fogok intézni. Találkozni fogunk. De
most el kell tűnnie...

— Ha az az ember belép, megölöm!

Paulette idegrohamot kapott kétségbeesésé-
ben. A hangja szinte rikácsolt.

— Ha nem megy el... mindenre képes va-
gyok. Segítségért kiáltok. Azt mondom, hogy
erőszakkal rámtört... Menjen, menjen, mit akar
még?

— Mondja, hogy szeret. Hogy sohasem lesz
ezé az emberé, csak az enyéml!

— Szeretem!

— Esküdjön!

Paulette homlokát kiverte a verejték. Már
nem is élt. Tudta, hogy pillanatok választják el
a katasztrófától.

— Esküszöm!... Higyje el, hiszen láthatta
az előbb. No menjen, legyen jó fiú, holnap tele-
fonálhat...

Az ajtó felé lépett és visszatántorodott.

— Oh, már itt vannak, hallom, most szálltak
ki a liftből!

Végigsimította homlokát.

— Elvesztem! — dadogta.

Hirtelen a hálószoba ajtajához ugrott és fel-
rántotta.

— Rejtőzzön oda. Várja meg az alkalmas pil-
lanatot. Mialatt mi beszélgetünk, szökjön ki

halkan a folyósóra. Minden szobának külön klijárata van...

És valósággal betuszkolta Tóth Istvánt.

A következő pillanatban szélesen kitárta a szalont ajtaját és Mattisse elé sietett.

— Féltékeny szörnyeteg — mondotta és már mosolygott, — titokban utazott utánam. Tetten akart érní...

— Igen, egy kicsit csakugyan megbolondultam! — nevetett Mattisse. — Képzeld, egy fontos tárgyalás kellős közepén eszembe jutott maga és egy órával később repülőgépre ültem. Algirból Marseille-be röpültem és onnan Genfen és Bécsen át egyenesen Budapestre. Hogy van? Mintha megszépült volna...

— Maga a világ legkedvesebb gavallérja...

— Keveset írt. Ez is nyugtalanított.

— Félbeszakította üzleti tárgyalásait?

— Igen. Meggondoltam magam. Képtelen vagyok ilyen hosszú ideig maga nélkül lenni. Úgy határoztam, hogy előbb nősülünk. A nászútunkkal kapcsolatban felkeressük azt a néhány afrikai központot, ahol személyesen kell elintéznem a dolgokat. De miért ilyen hideg? Még meg sem ölel?! Nem örül, hogy itt vagyok?

— Nagyon meghat a szerelmem!

— Ez minden? Meghatottságról beszél? És nem viszontszerelemről?

Paulette kínpadra volt feszítve. Bármennyire figyelt titokban, nem halotta a hálósoba ajtaját kinyílni, semmiféle nesz nem hallatszott a szom-

széd szobából. Jeges rémület borzadt végig rajta. Talán csakugyan nem ment el. Lesben áll. Hallgatódzik, hogy ők ketten miről beszélnek? És ha most nyakába borul Mattissenak, rájuktör és leszúrja vetélytársát!

De nem lehetett haboznia.

Duzzogva simult vőlegényéhez.

— Megérdemled, hogy így fogadjalak! Hát illik rátörni a kis menyasszonyodra? Meggyanusítottál. Csak ne is tagadd! Meg sem mosakodtál, át sem öltöztél, úgy állítasz be, mint egy féltékeny férj és nem mint egy szerelmes vőlegény, akinek még illik adni a külsőségekre. Bértél már szobát? Hol fogsz lakni?

— Mit bánom én! Már szoltam a portásnak, ürítsék ki az egész emeletet. Csak mi ketten fogunk itt lakni. És most gyorsan egy csókot!

— Még nem békültem ki!

— Zsarolól! — nevetett Mattisse. — Hát jó, bocsánatot kérek! És mert tudom, hogy ez nem elég, átnyujtom a váltságdíjat.

Zsebébe nyult és egy ékszerdobozt halászott ki.

— Ebből láthatod, hogy nem gyanúsítottalak komolyan. Hiszen akkor nem ékszer, hanem revolvert tettem volna a zsebembel!

Erre mégis csak meg kellett csókolni Mattiset.

A férfi boldog nevetéssel ölelte magához Paulettet, aki azonban sietve kibontakozott.

— Most menjen... öltözzön át, fürödjön meg! Majd együtt megyünk vacsorázni!

— Jó, megyek már, maga kis zsarnok! —
duzzogott Mattisse és az ajtó felé indult.

Paulette sírni tudott volna izgalmaiban. Csak már kint lenne és átnézhetne a szomszéd szobába.

Mattisse még egyszer visszafordult.

— Még egy búcsúcsókot, hogy erőm legyen az átöltözködéshez...

És hosszan, szenvedélyesen tapadt az ajkára. Érezte, hogyan remeg, didereg karjában a nő, meglepte és boldoggá tette ez a felfedezés, amelyet viszonzott szerelemmel magyarázott.

Szinte gyermekes örömmel valósággal kitáncolt a folyosóra.

Paulette egyetlen ugrással a hálószoa ajtajánál termett és felrántotta.

Nem csalódott. Tóth csakugyan ott állt hátlára válva, görcsösen eltorzult arccal.

— Miért nem mentél el, miért maradtál itt? — kérdezte lángolva Paulette.

— Szereted! — dadogta Tóth. — A felesége leszell!

Paulette sírni tudott volna.

— Mindent elrontasz az ostobaságoddal! — kiáltotta indulatosan. — Bíznod kell bennem. Holnap kora reggel... mondjuk hétkor telefonálj... Kérdd az én szobaszámomat.

— Nem utazol vele?

— Nem! De most ne kérdezz semmit, mind a ketten elvesztünk, ha csak egy percet is késel. A szalón felől gyanús zaj hallatszott. Az ajtó

kinyílt, valaki járt a szobában. Paulette villámgyorsan benyitott.

Mattisset pillantotta meg.

— Bocsánat — mosolygott a férfi —, ittfelejtettem a kezításkámat. Abban őrzöm a kulcsaimat... De miért olyan sápadt? Mi történt?

— Megijesztett. Azt hittem, a szoba üres és lépteket hallottam. Az ékszer, amit ajándékozott, még itt fekszik az asztalon.

— Ki van magánál? Kivel beszélt a másik szobában?

Paulette érezte, hogy minden önuralmára szüksége van. Ájulás környékezte.

— A szobapincér. Kérdezte, hogy mit akarok vacsorára. Minden este itthon szoktam étkezni. Megmondtam, hogy ma kivételes nap van, megjött a vőlegényem. Képzeld, gratulált!

— Derék fickó! Megkínálom egy finom amerikai szivarral!

És határozott léptekkel a hálószoza felé indult.

Paulettenek elállt a szívverése.

— Mindennek vége! — gondolta keserűen.

— Vér fog folyni! — volt a második gondolata. Az a megőrült fiú kést szúr belé vagy pusztá kézzel fogja megfojtani.

— Nem... né menjen! — akarta mondani, de a szája csak némán mozgott.

Mattisse benézett a hálószozába.

— Üres! — mondotta és visszafordult. — Ügylátszik, már kiment!

— Siessen... öltözzön már át! — toporzékolt Paulette, aki majdnem megőrült az idegességtől. Szeretett volna néhány pillanatra magára maradni, hogy összeszedje magát. Mattisse csodálkozva nézett rá.

— Bocsánat! — mondotta kissé sértődötten. E pillanatban a folyosó felől különös, bizonytalan hangok hallatszottak. Valaki hevesen kiáltozott és egy másik hang, mintha csitítani akarta volna. A szóváltás egyre közelebbről hallatszott, izgatott szóbombái szinte berobbantak a szobába. Paulette tágra nyílt szemmel meredt az ajtóra.

Aztán, mint valami pokoli rémség, felvágódott az ajtó és lihegve, fehéren, magából kikelve, a téboly semmivel sem törődő vak indulatában Ilus jelent meg a küszöbön és valósággal húzta, ráncigálta a sápadt és tehetetlen Tóth Istvánt.

Iszonyú pillanat volt.

Mattisse elszörnyedve döbbent vissza. Nem értette, hogy ez mit jelent? Ki ez a sikoltozó, örvöngő fiatal lány és mért hurcolja ide az ismeretlen férfit?

Mért dermedt meg Paulette, mért vált hamuszürkére az arca?

— Tudtam, hogy visszajön! — sikoltozta tombolva Ilus. — Éreztem. Nem tudtam aludni. Felkeltem és ide jöttem. Lesben álltam a szállda előtt. És most tetten értem. Mered tagadni? Elcsábítottad...

Paulette összeszedte magát. Végső erőfeszítés

sel, mint aki a meredek szélén zuhanás közben még elkap egy faágat.

— Hogy mersz így berontani hozzám? — kiáltotta szikrázó szemmel. — Nem látod, hogy nem vagyok egyedül. Ez az úr Jean Mattisse, a vőlegényem...

Ilus meglántorodott, mint akit fejbevágtak. Csak most vette észre az idegent, aki ámulva és megbotránkozva nézett rá. Ez a váratlan szereplő egyszerre megzavarta. A világ omlott össze körülötte. Tóth Pista csakugyan visszajött, talán leselkedett, megpróbált Paulettehez bemenni, de egészen bizonyos, hogy nem találkozhattak. Hiszen itt van a nővére vőlegénye.

Irtózatos szégyent érzett.

— Én nem értem... nem tehetek róla... minden arra vallott, az volt a látszat...

— Mit akar ez a hölgy? És mit beszél? — kérdezte Mattisse idegesen Paulettétől.

— Ne haragudjon Jean, ez a csacsi lány a kis hugom... és ez a vőlegénye! Valamin összevesztetek... a kis lány szörnyen féltékeny és engem kért fel, hogy tegyek igazságot!

Ilus sírva fakadt. Az arca égett. Valamit ő is tudott franciául és most összeszedte a nyelvtudományát és szepegeve fordult Mattissehoz.

— Kérem... ne tessék haragudni... én igazán nem vagyok olyan szörnyeteg, mint amilyennek látszom... és nagyon örülök, hogy megismerhettem magát...

Olyan kedvesen, annyi kislányos naivsággal

mondta ezt, hogy Matisse hangosan felkacagott.

— Óh, kérem, el vagyok ragadtatva! Mindig hallottam, hogy a magyarok milyen temperamentumosak! Ez az igazi szenvedély! Ezt csak Spanyolországban találhatjuk, Délolaszországban és az önök szép hazájában...

— Ne beszéljen butaságokat, Jean! — mosolygott Paulette.

— Paulette egyelőre még nem féltékeny ennyire rám! — tréfálkozott tovább Matisse. — Mindenesetre irigylem a vőlegényét, kisasszony, hogy ön ennyire szereti. Szerencsés fickó! — intett mosolyogva Tóth felé.

Tóth mereven, halványan állt. Nem értette, hogy miért nem omlik össze a világ.

— Remélem, holnap jobb kedvben fogjuk egymást viszontlátni — folytatta Matisse. — Majd együtt töltjük az egész napot. Végigautózunk a városon, megmutatják a szépségeit...

Ilus és Tóth sietve visszavonult. A helyzet Matisse minden kedvessége ellenére is rendkívül kínos volt.

Tóth minden izében remegett a felindulástól.

— Remélem, — mondotta, mikor az utcára értek, — hogy a történetek után természetesnek fogod találni, hogy mi ketten többé nem találkozhatunk!

Ilus nagyon alázatos, összetört, nyomorult volt.

— Miért haragszol? Hiszen csakugyan visszajöttél... Egyedül akartál lenni Paulával. Nem tudhattad, hogy megjött a vőlegényel

— Nem igaz... nem szerelmeskedni akartam. Rólad akartam beszélni vele. Panaszkodni akartam különös viselkedésed miatt. Meg akartam kérni, hogy beszéljen a lelkedre. Józanítson ki... De most már semmivel sem törődöm. Nem akarlak többé látni...

— Ezt mondd? Ilyen egyszerűen? És ha megölöm magamat?

— Fenygetéssel akarsz magadhoz kötni? A legsilányabb nők szokása. Akikben nincsen önérzet, büszkeség. Ennél mégis csak többre találak.

Ilus felvetette fejét. Arca csupa könnyes fájdalom volt. Mint egy szenvedő Madonnáé. Megalázta, eltaposta, aki az istene volt. Komiszul, hidegen, részvétlenül.

— Menj! — mondotta és a hangja olyan volt, mint egy haldokló sóhajtása. — Nem fogok többé az utadba állni.

Egy autó reflektora villant a szemükbe. Alig tudtak félreugrani. Csak egy villanás volt az egész, de azért mind a ketten felismerték a bent ülőket. Cilinder, frakk, bunda, diadém. Mattisse és Paulette.

VIII.

Félkilenc felé kábultan, az álom édességétől nyögözve ébredt Mattisse. Nagyszerű este volt. Már nem tudta bizonyosan, melyik mulatóban táncoltak és pezsgőztek. Mattisse sohasem hitte, hogy Pesten ilyen remek lokálok vannak, hogy

hamisítatlan amerikai jazz játszik, valódi néger-
rek énekelnek és táncolnak és a lányok olyan
szépek, mintha csak egy amerikai revüből vág-
ták volna ki őket.

De minden emlék felett mint valami rózsás-
köd lebegett Paulette parfümjé és a mosolya.
Még sohasem volt ilyen kedves és érzékenyült.

— Köszönöm Jean, hogy ilyen jó hozzám,
hogy utánam jött Pestre. Maga túlságosan el-
kényeztet. Félek, hogy nem érdemlem meg!

— Még sokkal többet szeretnék tenni magá-
ért, — válaszolta Mattisse sugározva.

— Különös, — mondta álmódózva Paulette,
— Jobban szeretném, ha kevésbé szeretne.
Senki sem méltó ennyi rajongásra. Maga túlso-
kat vár tőlem Jean, a trópusokon tanulhatta ezt
a szertelen fantáziát. Meglátja, csalódní fog!

— Már eddig is többet adott nekem, mint va-
lamennyi asszony, akivel eddig találkoztam.

A zene kitűnő volt, Mattisse szenvedélyesen
szeretett táncolni. Szinte egygyé olvadtak a zene
buja ritmusában, annyi szenvedély sugárzott ki
belőlük, hogy a többi táncos önkéntelenül fel-
figyelt és őket nézte.

Mikor visszamentek a páholyukba, Paulette
azt mondta:

— Nekem most kellene az életből eltűnnöm,
Jean. Mert soha több szépséget és mámort nem
fogok tudni adni magának, mint ebben a pillá-
natban, mikor érzem, hogy tökéletesen boldog...

— Bolondokat beszél, kedvesem! — nevetett a

férfi. És a háta mögé hajolva a nyakába csókolt. Hajnalban mentek haza. Mattisse nem is tudott mindjárt az autóba szállni. Egy kicsit gyalog mentek, a férfi szinte kicsattant a túlfutott boldogságtól, élvezte a hűs szellőt, amely friss illatot hozott a budai hegyek felől.

A szálloda halljában mégegyszer szerelmesen megölelte menyasszonyát.

— Egy hét múlva én leszek a legirigyeltőbb embere a világnak. Akkor már a feleségem lesz. Talán ne is utazzunk el. Tartsuk meg Pesten az esküvönket. Még egyszer végig akarom élni ezt a nagyszerű éjszakát. De nem így akarom befejezni, ilyen kétségbeejtő búcsúzással. Mondja legalább azt, hogy szeret!

— Szeretem!

— Gondolni fog még rám elalvás előtt?

— Gondolni fogok!

Mattisse még sokáig nem tudott elaludni. A pezsgő, a szerelem, a még idegeiben remegő jazz kellemes bódulatban tartotta.

És reggel, mikor kinyitotta a szemét, mosolygott.

Paulettere gondolt, az előtte álló nap kellemességeire. Az órájára pillantott. Néhány perc múlva kilenc. Egy kissé korai idő az éjszakai életet élők számítása szerint. De egy hajnali köszöntést meg lehet azért kockáztatni.

Felemelte a telefont és Paulette szobáját kérte. Hallatszott a csengetés berregése, de senki sem válaszolt.

— A nagyságos asszony nincsen a szobájában! — mondotta be gépiesen a szállodai telefonközpont.

Mattissenak pompás ötlete támadt. Ha nem alszik, akkor már szabad kísérletet tenni egy látogatással.

Gyorsan felöltözködött és néhány perc múlva kopogott Paulette szobaajtáján. Senkisémet választott. Türelmetlen mozdulattal megnyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt.

— Halló Paulette! kiáltotta jókedvűen.
Csend.

Most már ideges lett. Türelmetlen mozdulattal sietett a hálószoba ajtajához és benyitott. Majdnem felkiáltott örömeiben. Paulette ott ült a karosszékekben, uccai ruhában, felöltözve. De, úgy látszik, elaludt. Vagy túlságosan elmélyedt gondolataiba mert még az ajtónyílásra sem fordult meg.

— Halló Paulette! — kiáltotta mégegyszer Mattisse és feléje sietett.

Az ülő alak megrezzent és olyan mozdulatot tett, mintha fel akarna emelkedni. Ugyanakkor Mattisse már eléje került és zavart mozdulattal hökkent vissza:

— Óh bocsánat, kedves kisasszony, azt hittem, hogy nővére ül itt! Jó reggelt mademoiselle Ilus. Hol van Paulette?

A fiatal lány mintha válaszolni akart volna, Az ajka megmozdult, de képtelen volt megszólalni. Visszaroskadt a karosszékekbe. Mattissenek

csak most tűnt fel, hogy milyen vértelen sápadt.

— Mi baja van? — kérdezte ijedten.

Semmi... egy kicsit megszédültem... majd elmúlik!

— De hát mi történt? — kérdezte most már egyre növekvő idegességgel Mattisse. — Hová ment Paulette? És ön miért jött ide ilyen kora reggel?

Torkára fagyott a szó, mert észrevette, hogy Ilus megbillen a széken és eszméletlenül hanyatlik hátra. A csengőhöz ugrott, hogy a pincért hívja. De ugyanakkor elhaló hangot hallott:

— Kérem, ne hívjon senkit! Kerüljük a botrányt... nem akarom, hogy a lapok írjanak róla.

— De hát miről van szó? Az Isten szerelmére, beszéljen! Hiszen látja, hogy majdnem megörlök!

A szerencsétlen fiatal lány megfogta Mattisse könyörögve előre nyújtott kezét és görcsösen sírni kezdett. Egy eltiport élet minden tragédiája jajdult ki ebből a szívettépő sírásból.

Mattisse megdöbbenve nézett rá, azután egyszerre mindent megértett. Eszébe jutott az előző esti féltékenységi jelenet. Borzalmasan világosodott meg előtte az igazság.

— Megszöktek! — kiáltotta szíven sebezve.

A lány nem tudott felelni. Csak a fejével bólintott.

Vannak szörnyű pillanatok, melyekben vila-

gok omlanak bennünk össze. Gyilkos erővel söpörnek végig a szívünkön és kitépnek belőle minden rajongást, muzsikát, végig orkánlanak az agyunkon és elojtják a fantázia lobogó lángjait, elsápasztják a gondolat izzó színeit.

Ez a rettentő csalódás sziklák ormáról zuhantatta le Mattisset.

És mint a zuhanó emberekkel szokott történni, előtte is lepergett a másodperc egy töredéke alatt egész élete. Világosan látta az öncsalást, amelyben élt, megérezte létének minden nyomorúságát, gazdagságának és hatalmának minden hazugságát. És ugyanakkor valahonnan végtelen távolból új, ismeretlen hangokat hallott, melyek a gögje, az önzése alól szakadtak fel...

Sírni kezdett.

Még sohasem sírt. Abban a lázas rohanásban, amellyel végigszáguldott a tűzdecsatákon, válalkozási panamákon, a vér és arany tébolyult hömpölygésében, nem ért rá érzelmeskedni. Benne semmi sem szólalt meg halkan, szordinósan, mindig a legmagasabb indulatokra voltak korbácsolva az idegei, a szerelme sem volt édesbús epekedés, hanem vad érzékiséggel túlfűtött vak vágy, amely szenvedélyesen tört a célja felé.

De most egyszerre megállt az őrjöngő száguladás. Valami motorhiba történt, elnémult a szívét és agyat zsibbasztó zúgás, ijesztő csend támadt.

S e csendben sírást hallott. A saját sírását.

A magáraeszmélés félelmetes és drámai perce volt ez.

Hát ezért volt ötven év minden halálos erőlködése, ezért tett tönkre embereket és korbácsolt agyon négereket. Ezért hazudott, verekedett, csalt, ezért lihegett a pénz után. Azt hitte, mindent elért, fent van a hatalom legszédítőbb ormain...

És akkor egy nő... egy vöröshajú kis táncosnő, egy képmutató, gonosz teremtés, amilyen tucatjával található minden nagyváros minden mulatójában, egy mozdulatával földre teríti!

Ez volt hát valójában a hatalma, varázsereje, férfiúi értékének igazi mértéke.

Micsoda szánalmas nyomorúság, elviselhetetlen szégyen!

Felállt és az ablakhoz támolgott. Lenézett a városra. A korzó népesedni kezdett, a Dunán hajókiáltók búgtak.

Szinte ijedten tántorodott vissza.

Mi köze van neki ehhez a városhoz? És a világ minden városához? Milyen célja, értelme lehet ezentúl életének!

Ijesztő, hogy milyen egyedül, magárahagyottan áll.

Most világosodott meg benne kérlelhetetlenül a szörnyű igazság: őt senki sem szereti!

Nincsen egyetlen ember, akihez az összeomlás tragikus percében hozzá kapcsolódhatna. Aki részvétellel ölelné magához, aki véle tudna könnyezni...

És ekkor megint érezte annak a sápadt, gyenge kis kéznek az érintését.

Ilus!

A boldogtalan kis ex-sógornő, aki ugyan-
annak a drámának a szenvedő hősnője, mint
amely őt is halálra sebezte...

— Óh, je souis si malheureuse! — jajdult ki
Husból. — Olyan boldogtalan vagyok!...

— Ne sírjon, kedves! — mondta Mattisse.

És olyan furcsa, érthetetlen volt, hogy ő most
vigasztal valakit. Mintha valami langyos fuvalat
simogatta volna végig megdermedt szívét.

*

Az autó százkilométeres tempóban rohant va-
lahol az országúton.

Két menekülő, az élet lázas forradalmárja
simult egymáshoz. Kalandorvérük hajszolta őket
ismeretlen városok felé. Két egymásra talált sze-
rencsejátékos, akik minden nap mindent felrak-
nak egy tétre, mert életüket csupán ez az izga-
lom fűti. Nem mernek érezni, gondolkozni,
örökké szomjúzva és lázasan vetik magukat a
kábulatba. Mindegy, hogy mi adja a kábulatot.
Játék, kokain, ölelés, bűn! Mindegy. És mind-
egy, hogy van-e pénzük, vagy nincsen. A pénz
szétfolyik ujjaik között, ha pedig nincs pénzük,
ragadozókká válnak. Nincs erkölcsük és nincs
éjszakájuk. Életük minden pillanatában tudják,
hogy elveszett, halálra ítélt emberek, akiknek
csak rövid, szűkre szabott idejük van a teljes
megsemmisülés, leleplezés, gyalázat, koldusbot
előtt.

De mit bánják ezt?

Nem szabad gondolkozni. És csak minél több pezsgő, coctaille, kokain... Paulette és Tóth István sem gondolkozott. Átölelkezve ültek az autó párnáin és mámorosan élvezték a rohanást. Mintha új világ felé vágtattak volna. A motor fűlsiketítően zúgott. Így jó ez, legalább nem halatszik mögöttük a város lármája. Az a kaotikus zaj, melynek bizarr egyvelegjében ott jajjong, keveredik két kijátszott, megcsalt ember zokogása is. De jó, hogy nincsen a szívüknek antenája, melyen most felsikoltana ez a két vádoló sírás. Két elárvelt ember szörnyű vádirata.

*

Két hónap mult el. Enyhe, napsugaras őszi napok köszöntöttek a budai hegyekre. Vörös és rozsdabarna színekben virultak a hegyoldalak. A Svábhegy halk, előkelő délelőtti csendjében ilyenkor mesék zsonganak, finom és édes hangulatok bontakoznak ki a fák között, amilyenekben sohasem gyönyörködhetik a városi ember, mert azokért ide kell felkapaszkodni a hegyek közé.

És akkor az ember egyszerre kezdi felfedezni önmagát. Csodálkozva látja, hogy mennyi nagyszerű, ismeretlen érzés bújt meg eddig benne, az életöröm egészség és a törtetésnélküli csendes napok simogató édessége borul a lelkére.

Turistaruhás férfi állt a szantaórium kapujában és türelmetlenül kémlelte a vadgesztenyefákkal szegélyezett fasort, ahol az autónak fel kellett bukannia. És a kocsi még be sem fordult

a kanyarulatnál, már megismerte és meghallotta a motor zúgását. Tudta, hogy ő fog érkezni.

Fiatal, elegáns, szürke angolkosztümös lány ugrott ki a kocsiból.

— Olyan nehezen vártam! — mondta szemrehányóan a férfi. — Hiszen jól tudja, hogy nincsen lassabban múló idő, mint mikor a beteg az orvosára vár! Mit csinál kis doktorom?

— És maga Jean?

— Ma éjszaka először aludtam kitünően. Álomporok nélkül, frissen, egészségesen. Képzelse Ilus, az előbb énekeltem. Buta kis nóták jutottak az eszembe, melyeket még gyermekkoromban füttyürészttem. Valami határtalan, mosolygó boldogság borított el. És gondolkozni kezdtem, hogy mitől van ez? És minél tovább gondolkoztam, annál világosabban ismertem fel az igazságot, hogy én itt fent a hegyen rettentő utat tettem meg. Nagyobbat, mint mikor Párisból Afrika legmélyébe utaztam. Mert én most a régi életemből egy újba utaztam. És hogy ez így lehetett, hogy megint tudok örülni, hogy a vér ismét megindult az ereimben... azt egyedül és kizárólag az én drága kis orvosomnak köszönhetem...

Ilus csendesen lehajtotta fejét.

— Igen — mondotta halkan — csakugyan vannak a boldogságnak olyan furcsa, titokzatos birodalmai, ahová csak kettesben zárandokolhat el két nagyon sokat szenvedett, megtépett ember... És mi, Jean, ilyen zárandokúton vagyunk!

A férfi nem válaszolt. Kinyújtotta karját és magához ölelte a lányt. Nem volt közöttük harc, lihegő izgalom, ez a csók friss volt és egészséges, mint a köröttük zengő hegyek, az aranyló nap és a soha nem hervadó fenyvesek. Mind a ketten tudták, hogy találkozni fognak, hogy a nagy kerülő út, amelyen elindultak, véget ért és most már együtt fognak haladni egész életükben.

— Szeretlek! — mondotta a férfi.

— Imádlak! — válaszolta a lány.

És mind a ketten érezték, hogy ismét igazat mondanak.

VÉGE.

Hetenkint 2 teljes regény! Következő regényünk pénteken jelenik meg

A Világvárosi Regények következő száma

LELESZY BÉLÁNAK,

egyik legnépszerűbb írónknak új regényét közli,

A GYÁVA COWBOY

címmel. Minden ízében izgalmas vadnyugati történetet ad a közönség elé ez a regény, amelyben Nevada cowboy-világa vonul fel a maga revolverhőseivel, vadregényes környezetével egy különös, szép emberpár köré. A *gyáva cowboy* meséje tele küzdelmekkel, szerelmekkel és veszedelmekkel, értékes lélektani háttére pedig bebizonyítja, hogy a modern kalandregény meg tudja tartani és értékesíteni a régi regények minden irodalmi kincsét.

153. számú keresztrejtvény

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10
11						12				
13					14		15			
16				17				18		
19			20				21		22	
		23		24		25				
26	27		28						29	
30										
31			32						33	
		34								
35	36								37	
38		39		40				41		
42			43				44			
45				46		47				
48										

153. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Egy Világvárosi Regény címe
2. Papír zörög így
12. Összetett helységnevek egyik szava
13. Becéző női név
15. Leány — népiesen
16. Kémlel
17. Szeffdítettlen
18. «Kód» anagrammája
19. Római 45
22. United States rövid.
23. Behorpaszt
26. Kettős mássalhangzó
28. Indiai állam
29. Étél kelléke
30. Nem épeszű
31. Kutya
32. Csúnyán
33. Régi római pénz
34. Megtörténni
35. Személyes névmás
37. Függőlegesen
38. Ujpesti Rendőrök Egy-
lete (I)
40. Takar
41. Bátorkodik
42. Porból van és porrá lesz
44. ... út, fel is út
45. Helységnev
47. Apáca — németül
48. Bemutatja — képekben

FÜGGŐLEGES:

1. Kelemen Kálmán regénye, mely a Világvárosi Regények sorozatában jelent meg
2. Város két folyó találkozásánál
3. Szokás — idegen szóval
4. Dolog — latinul
5. Egymásutáni betűk
6. Időszak
7. Belsőrés
8. Többször hatvan perc
9. Délamerikai strucc
10. Magyar költő versgyűjteménye
14. Köszön
20. Hinduk szent városa
21. Kimerülni — pesti szóval
24. Futballista teszi, ha dühös
25. Pesti «alak» elnevezése
27. Ló csemegéje
29. Fohász
36. Tető szőle
37. Ablakból jelez
39. Kurucvezér, Tamás
41. ..., tekel, ufarsin
43. Tamáska — angolul
44. Bibliái alak
46. Római 550
47. Nagy Lajos

A 152. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE.

Vízzszintes: 1. Tekintélyes, 10. Anyanyva, 11. Skartok, 12. Ta, 14. Akten, 15. M. C., 16. Ala, 18. U. A. Ö., 19. Héh, 20. Léha, 22. ... — Mele, 23. Élés, 25. Egen, 26. Kettő meg egy, 27. Ókor, 28. Idei, 29. Sera, 30. Süti, 31. Tra, 32. M. G. M., 34. Sas, 35. Ió, 36. Peyer, 38. D. T. 39. Gólszák, 41. Belésüt, 42. Terméketlen.

Függőleges: 1. Tartalékos tiszt, 2. Kas, 3. Inka, 4. Nyaku, 5. Tartalomjegyzék, 6. Én. te, 6. 7. Lyon, 8. Yak, 9. Széchenyi István, 13. A lélekerő, 15. Meleget ad, 17. A hétóra, 19. Hegedűs, 21. Astra, 22. Mégis, 32. Mellé, 33. Messe, 36. Poem, 37. Ráút, 39. G. B. R., 40. K. L. L.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László.

Az utolsó 25 szám a következő:

129. TERNAY ISTVÁN: Zsuzsi pénztárcát talált.
130. LELESZY BÉLA: Bert és az ötlövetű.
131. IFJ. LOVÁSZY MARTON: A gazdag házasság.
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ültem.
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarcbán.
134. GOSZTONYI ÁDAM: Harc az árnyékkal.
135. SZELES IMRE: Gyilkos a villában.
136. NAGY KÁROLY: Az első kaland.
137. LELESZY BÉLA: A repülő halál.
138. GYÖRGY LÁSZLÓ: A westbanki csata.
139. BÜKY GYÖRGY: A vészfék.
140. TERNAY ISTVÁN: Az amerikai lány.
141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a múlt.
143. GOSZTONYI ÁDAM: Oklahoma ötlete.
144. LELESZY BÉLA: Ne aludj, Sid!
145. JUHÁSZ LAJOS: Ártatlan vagyok.
146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól.
147. BÜKY GYÖRGY: A fakir.
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjjel.
149. LELESZY BÉLA: Arizona Millv.
150. GOSZTONYI ÁDAM: 500.000. dollár.
151. TERNAY ISTVÁN: Leszaladt egy csillag.
152. BÁLINT LÁSZLÓ: Az egyiptomi leány.
153. FORRÓ PÁL: Párbaj a szerelemmel.

Országos Széchényi Könyvtár

Gründungs-Sprechende Künste

